

Szentmise azok emlékére, „akikért nem szólt a harang”

(Szent István-bazilika, 2016. november 27., vasárnap)

Vasárnap a Szent István-bazilikában szentmisét celebrált Zélicity Mihály bezdáni plébános az 1944–45-ös délvidéki áldozatok emlékére, „akikért nem szólt a harang”. A 72 éve történt megszárlás kb. negyvenezer áldozatának az volt a „bűne”, hogy magyarok voltak, és ez a kommunista „megtorlók” számára elegendő volt ahhoz, hogy minden képzeletet felülmúló, brutális kínzásokkal vessenek véget életüknek.

A Keskenyúton Alapítvány a *Kárpát-medence elveszített területeiről szovjet típusú táborokba hurcoltak kálváriája* címmel konferenciát rendezett november 25-én a Polgárok Házában, majd vasárnap, 2016. november 27-én 13:15-től a Szent István-bazilikában celebrált szentmisét Zélicity Mihály bezdáni plébános az 1944–45-ös délvidéki áldozatok emlékére, „akikért nem szólt a harang”.

Már korábban egyeztetett vidéki programom miatt a konferencián, sajnos, nem tudtam részt venni, noha a Tordai Honvéd Hagyományőrző Bizottság (THHB) budapesti képviselőjeként szívesen elmentem volna, ugyanis nekünk is van egy 2014-ben avatott malenkij robotos emlékművünk Tordán, 216 áldozat nevével. A tordai csata után kizárólag a **magyar** civil lakosságot hurcolták el *kis munkának* titulált kényszermunkára Tordáról, aminek embertelen körülményeiből gyakran visszatérés sem volt.

Az 1944–45-ös délvidéki magyarirtás áldozataiért mondott vasárnapi szentmisére már visszaértem vidékről. Advent első vasárnapján rendhagyó időpontban – a déli mise után közvetlenül – ismét megtelt a bazilika hívekkel, emlékezőkkel.

A bezdáni plébános az ártatlanul megkínzott, kivégzett magyarokra emlékezett többször is hangsúlyozva, hogy a gyűlöletnek, bosszúnak még ilyen esetben sincs helye egy keresztény ember életében. Annál inkább az emlékezésnek! Emlékeznünk kell arra a mintegy negyvenezer áldozatra, akik vérükkel áztatták a földet, és akiknek embertelen kínjait említeni sem volt szabad hosszú évekig. Voltak közöttük tizenéves gyerekek is!

Érintőleg hallottunk egy-két brutális kínzási módot, amit alkalmaztak az áldozatok esetében: volt, hogy összekötötték őket egy szénaboglya köré és rájuk gyújtották azt; a papok hátából kereszt alakú szíjat vágtak; a körmöket harapó-, ill. csípőfogóval tépték le, a sebeket pedig besózták, ezzel is tetézve a kínokat. Szörnyű volt hallani is ezeket a dolgokat! Hát még megtapasztalni! (Cseres Tibor *Vérbosszú Bácskában* c. könyvében, sajnos, további kegyetlenkedésekre is fény derül.)

Így a bezdániak, mint megtudtuk, mindenszentek és halottak napja után, november 3-án a délvidéki áldozatokra külön emlékeznek.

A napi evangélium is összekapcsolódott azok emlékével, „akikért nem szólt a harang”: ők sem tudták sem a napot, sem az órát...

Útravalóul is a gyűlöletmentes emlékezést intelmét kaptuk, majd elénekeltük a Himnuszt és a Boldogasszony Anyánkat. A bazilikából kilépvén a kolbászszagú karácsonyi vásár forgataga fogadott bennünket. Pedig de jó lett volna egy kis átmenet, hogy legyen időnk rendezni gondolatainkat!